

ת"פ 50809/02/20 - מדינת ישראל נגד שמעון כברה, ליאב כברה מכירת רכב בע"מ, ש.כ.ל.ל ניהול ולוגיסטיקה בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 50809-02-20 מדינת ישראל נ' כברה ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד בועז ביטון ורעיה באמנולקר
יחידת תביעות להב 433
נגד
הנאשמים: שמעון כברה
ליאב כברה מכירת רכב בע"מ
ש.כ.ל.ל ניהול ולוגיסטיקה בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד גיל דחוח וגלית רוטנברג

גזר דין

א. רקע כללי וכתב האישום המתוקן:

1. בתקופה הרלוואנטית - בין חודש מרץ 2018 לבין חודש יולי 2019 - היה נאשם 1 (להלן - הנאשם) סוחר רכב, אשר הפעיל מגרש למכירה וקניית כלי רכב במושב בני ראם, והיה הבעלים של החברות-נאשמות 2 ו-3. אחד מתחומי העיסוק העיקריים של הנאשם היה שיקומם של כלי רכב, שעברו תאונות קשות, ומכירתם ללקוחות. כלי הרכב, שעברו את תהליך התיקון לשם החזרתם לכביש, הוחזקו במגרש הנ"ל ונמכרו ללקוחות על ידי הנאשם עצמו או מי מטעמו, והכל תוך שימוש במעטפת התאגידית של מי מהנאשמות.
2. הנאשמים הורשעו - במסגרת הסדר טיעון ועל יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן - בביצוע סדרת עבירות מרמה הן כלפי חברות הביטוח והן כלפי הלקוחות. מדובר בעבירות מרמה שונות לפי הוראות חוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), וכן בעבירות של פעולה ברכוש אסור, לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן - חוק איסור הלבנת הון). כתב האישום המתוקן אוזח **חלק כללי, 27 אישומים פרטניים ונספח**, והכל כפי שיפורט להלן.

(1) עיקרי החלק הכללי לכתב האישום המתוקן:

3. החלק הכללי לכתב האישום המתוקן מתאר את הרקע הנורמטיבי והעובדתי-כללי לביצוע העבירות. כאמור שם, במקרים בהם כלי רכב מבוטחים עוברים תאונות קשות (אשר עלות תיקונם לאחר תאונה נעה בין 40% לבין 60% מערך הרכב), הם מוכרזים כ"אובדן להלכה". לאחר ההכרזה נרכשים

כלי הרכב על ידי חברות הביטוח, כנגד שיפוי מתאים ("כלי רכב מוכרזים"), נגררים ל"מגרשי הסדר" ומשם נמכרים לסוחר רכב לצורך שיקומם ומכירתם. הליך מכירה זה מוסדר בהוראות חוק הגבלת השימוש ורישום פעולות בחלקי רכב משומשים (מניעת גניבות), תשנ"ח-1998 (להלן - חוק הרישום); וזאת לשם הבטחת תיקון בסטנדרטים נאותים טרם החזרת כלי הרכב המוכרזים לשימוש בדרכים.

4. על מנת להבטיח את תיקון כלי הרכב המוכרזים בהתאם להוראות חוק הרישום בטרם שחרורם לשוק, נותרת הבעלות בכלי הרכב בידי חברות הביטוח; וזאת עד להוכחת תקינות הליך השיקום. לאחר התיקון מקבלים סוחר הרכב את הבעלות בכלי הרכב, מחברות הביטוח, בכפוף להצגה (באופן ישיר או באמצעות מגרשי ההסדר) של אישורים שהתקבלו להוכחת קיום התנאים הקבועים בחוק הרישום, שביניהם חשבוניות המעידות על קניית חלפים וחשבונות המעידות על תיקונים במוסכים מורשים. בהקשר זה על סוחר הרכב להציג את המסמכים הבאים: **(א) חשבוניות על חלקי החילוף** שהותקנו בכלי הרכב ואשר מעידות על מקורם. במקרים מסוימים על הסוחר להראות כי רכש חלקי חילוף חדשים; **(ב) אישור תיקון הרכב במוסך מורשה** על ידי משרד התחבורה, חתום על ידי מכוני מוסמך; **(ג) אישור על תקינות כלי הרכב בהתאם לתקנה 309** לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, אשר ניתן רק במוסך המורשה לכך מטעם משרד הרישוי; **(ד) דו"ח שמאי** המעיד על תיקון הרכב.

5. החלק הכללי מפרט את שני מסלולי המרמה בהם נקט הנאשם - נגד חברות הביטוח ונגד הלקוחות - באמצעות מי מהנאשמות. אשר **למרמה כלפי חברות הביטוח** נטען כי בתקופה הרלוואנטית פעל הנאשם על מנת לקבל מחברות הביטוח במרמה את הבעלות על כלי הרכב (המצוינים באישומים הפרטניים). בהקשר זה יצר הנאשם מצגי שווא כלפי חברות הביטוח שלפיהם הוא עומד בתנאי חוק הרישום, בדרכים שונות, ובכללן כלהלן -

(א) לאחר שקיבל הנאשם כלי רכב לחזקתו הוא תיקן אותו, בעצמו או באמצעות מי מטעמו, במקום שאינו ידוע למאשימה אך שאינו מוסך מורשה. בנוסף השתמש הנאשם בחלקי חילוף שאינם חלקי חילוף חדשים ושמקורם לא ידוע למאשימה.

(ב) לאחר מכן זייף הנאשם בעצמו, או קיבל לידיו, חשבוניות מזויפות או כוזבות אודות חלקי החילוף, מהות התיקון וזהות המוסך המתקן. הזיוף נעשה, בין השאר, בדרך של שינוי פרטי התיקון או מהות חלקי החילוף שנרכשו, או תאריך התיקון, כך שהחשבונית נחזית להיראות כחשבונית המעידה על תיקון אמת.

(ג) עוד עשה הנאשם שימוש חוזר בחשבוניות (הכוזבות או המזויפות), כך שחשבונית אשר הוצאה עבור כלי רכב אחד מסוים שימשה גם עבור כלי רכב נוספים, ובכך יצר מצג כוזב שלפיו חשבונית מסוימת הוצאה לשם תיקון רכב מסוים למרות שהיתה יחידה וספציפית לחלק ולרכב אחרים, ולמעשה כבר שימשה לשיקום רכב קודם.

(ד) בהמשך החליט הנאשם להשתמש בתיעוד הכוזב, ביודעו כי מדובר בתיעוד אשר משקף מצג שווא אודות הליך תיקון הרכב.

(ה) כך הציג הנאשם את התיעוד הכוזב בפני בודק במכון רישוי, אשר בהסתמך גם על התיעוד הכוזב נתן לנאשם אישור שלפיו כלי הרכב עומד בתקנה 309. כך קיבל הנאשם במרמה את אישור התקינות בהתאם לתקנה 309.

(ו) בנוסף הציג הנאשם את התיעוד הכוזב לשמאי, בצירוף אישור התקינות שהושג במרמה. לצורך

כתיבת חוות דעתו אודות תקינות הרכב הסתמך השמאי, בין השאר, על התייעוד הכוזב ועל אישור התקינות שהושג במרמה. בכך יצר הנאשם מצג שווא שלפיו רכש חלפים כדין, תיקן את כלי הרכב במוסך מורשה וקיבל אישור תקינות כדין, ומשכך עמד בתנאי חוק הרישום. על יסוד מצג שווא זה קיבל הנאשם במרמה חוות דעת מטעם השמאי.

6. הגשת התייעוד המזויף והאישורים, שהתקבלו במרמה והועברו לחברות הביטוח לשם קבלת הבעלות בכלי הרכב, בוצעה על ידי הנאשם או מי מטעמו במגרשי ההסדר שמהם נלקחו כלי הרכב לתיקון. ממגרשי ההסדר הועברו המסמכים ישירות לחברת הביטוח, ולאחר בחינתם בחברת הביטוח - הועברה הבעלות בכלי הרכב לידי הנאשם.

7. עוד מפרט החלק הכללי את **המרמה בה נקט הנאשם כלפי לקוחותיו**. על פי הנטען, לאחר שכלי הרכב עברו לבעלותו של הנאשם הוא מכר חלק מהם ללקוחות תוך הצגת מצגי שווא והסתרת האמת לגבי מצבם, דרך תיקונם וטיב החלפים שהותקנו בהם; והכל בניגוד לחובת הגילוי הנאות המוטלת עליו ובאופן בו נשללה מהלקוחות היכולת להפעיל שיקול דעת אודות כדאיות קניית הרכב, שוויו ומידת בטיחותו.

8. מעשיו אלה של הנאשם - קבלת הבעלות על כלי הרכב במרמה, תוך זיוף או שימוש בתייעוד כוזב, וכן ביצוע המרמה כלפי הלקוחות - נעשו בנסיבות מחמירות. זאת, נוכח ריבוי העבירות, משך התקופה הרלוואנטית והאופן בו בוצעו המעשים. בנוסף, העובדה כי תיקון הרכבים לא נעשה כמתחייב בחוק השליכה על מידת תקינותם של כלי הרכב ובטיחותם, באופן שהציב את ציבור הלקוחות בסכנה.

(2) עיקרי האישומים הפרטניים והנספח לכתב האישום המתוקן:

9. כתב האישום המתוקן אוחד, כאמור, 27 אישומים פרטניים. אישומים 1 עד 26 עניינם ב-26 כלי רכב ספציפיים שבהם ביצע הנאשם את העבירות האמורות בתקופה הרלוואנטית. כל אחד מהאישומים מפרט מעשים קונקרטיים, המתייחסים לכלי רכב ספציפי אחד, וכנגזרת מכך את הוראות החיקוק הספציפיות שלפיהן הואשמו הנאשמים באותו אישום.

10. אישום 27 שבכתב האישום המתוקן עניינו בעבירות לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון. על פי הנטען בעובדותיו, עבירות הזיוף, השימוש במסמך מזויף והמרמה בנסיבות מחמירות - בהן הואשמו הנאשמים - הן עבירות מקור כהגדרתן בסעיף 2 ובתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון. עוד נטען, כי כתולדה מעבירות המקור האמורות, כמפורט באישומים 1 עד 26 לכתב האישום המתוקן, קיבלו הנאשמים מחברות הביטוח את הבעלות ב-26 כלי רכב, אשר שווים, לכל הפחות, עומד על **סך כולל של 1,682,000 ₪**. בנוסף, כתוצאה מעבירות המקור שבוצעו כלפי הלקוחות - המפורטות בשישה מהאישומים - קיבלו הנאשמים מהם, לכל הפחות, **סך כולל של 505,000 ₪**. יש להעיר כי באישום זה (אישום 27) נפלו טעויות הקלדה בכך שששת האישומים האמורים צוינו בהתאם למספרי האישומים בכתב האישום המקורי.

11. עוד נטען באישום 27 כי זכות הבעלות בכלי הרכב מושא כתב האישום המתוקן, כלי הרכב עצמם והסכומים המפורטים לעיל הם רכוש בו נעברו עבירות המקור; רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה; רכוש ששימש לביצוע עבירה; וכן רכוש שאפשר את ביצוע עבירה ורכוש שנעברה בו עבירה - ועל כן מהווים רכוש אסור כהגדרתו בסעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון. לבסוף נטען, כי בתקופה הרלוואנטית ביצעו הנאשמים ברכוש האסור פעולות של קבלה ומכירה, והכל בניגוד להוראות סעיף 4

לחוק איסור הלבנת הון. לפיכך, במעשיהם המתוארים, ביצעו הנאשמים פעולות ברכוש אסור בהיקף שאינו פחות מסך כולל של 2,187,000 ₪.

12. בהקשר לאישום 27 מצורף לכתב האישום המתוקן נספח, אשר מפרט את היקף העבירות (לפי חוק איסור הלבנת הון) בהתייחס לכל אחד מכלי הרכב מושא כתב האישום המתוקן (למעט הרכב מושא אישום 13), וכולל את הפירוט הבא: שווי כלי הרכב בעת מכירתו, מועד ביצוע העבירות ותקופת החישוב לצורך התוספת השנייה לחוק איסור הלבנת הון.

יוטעם, כי בהקשר לכלי הרכב שבעניינם הואשמו הנאשמים גם במרמה כלפי הלקוחות (כאמור, בשישה אישומים), חישוב שווי העבירה מופיע בכפל. כך, למשל, לגבי אישום 3 מצוין כי שווי הרכב בעת מכירתו עמד על סך של 80,000 ₪. עם זאת, לעניין חישוב היקף העבירה לפי חוק איסור הלבנת הון מופיע סכום זה פעמיים - פעם בגין המרמה כלפי חברת הביטוח ופעם נוספת בגין המרמה כלפי הלקוח.

(3) הוראות החיקוק:

13. על רקע העובדות, שנטענו כאמור באישומים הפרטניים שבכתב האישום המתוקן, הואשמו בו הנאשמים בביצוע עבירות כלהלן:

הנאשם - קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 26 עבירות לפי הוראות סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; **שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות**, 22 עבירות לפי הוראות סעיף 420 לחוק העונשין; **זיוף בנסיבות מחמירות**, 9 עבירות לפי הוראות סעיף 418 סיפא לחוק העונשין; **איסור עשיית פעולה ברכוש אסור**, ריבוי עבירות לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

נאשמת 2 - קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 24 עבירות לפי הוראות סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; **איסור עשיית פעולה ברכוש אסור**, ריבוי עבירות לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

נאשמת 3 - קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 3 עבירות לפי הוראות סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; **איסור עשיית פעולה ברכוש אסור**, ריבוי עבירות לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

ב. השתלשלות ההליכים המשפטיים והסדר הטיעון:

14. ביום 15.07.2019 נפתחה החקירה הגלויה בפרשה דנא (להלן - יום הפרוץ) ונתפס רכוש רב הכולל כלי רכב, חשבונות בנק, מזומנים, המחאות ונכסי נדל"ן. על רקע תפיסה זו (למטרת חילוט עתידי) הגיש הנאשם, בבית משפט השלום בראשון לציון ועוד בשלב החקירה, בקשה להשבת התפוסים (ר' ה"ת (שלום ראשל"צ) 60234-07-19 **כברה ואח' נ' מדינת ישראל**). נוכח היקף הרכוש ומורכבות הפרשה, ההליכים בבקשה האמורה התמשכו, לרבות בשל הליכי ערר. בין לבין, בחודש פברואר 2020 הגישה המאשימה את כתב האישום בתיק שבכותרת, הכולל בקשה לחילוט הרכוש, יחד עם בקשה נפרדת לסעדים זמניים להבטחת אפשרות החילוט (צ"א 51889-02-20 **מדינת ישראל נ' כברה ואח'**); כך שהמשך הדיון בסוגיית התפיסה הזמנית עבר לבית משפט זה.

15. על רקע ההליכים והחלטות שניתנו בבית משפט השלום בראשון לציון, ובהמשך הדרך גם בבית משפט זה (במסגרת הבקשה לסעדים זמניים, שנדונה לפניי), הושב לנאשמים רכוש בהיקף משמעותי, עמוד 4

לרבות כלי רכב. במסגרת הבקשה לסעדים זמניים אף הגיעו הצדדים למתווה, אשר אפשר את שחרור יתרת כלי הרכב שנתפסו - כנגד הפקדת כספים בקרן החילוט - על מנת לאפשר את הכשרתם ומכירתם, כמו גם מניעת המשך ירידת ערכם (ר' בתיק צ"א 51889-02-20 הנ"ל, בעמ' 17 לפרוטוקול). יוטעם, כי נוכח מורכבות המאטריה של הכשרת כלי הרכב, כמו גם ריבוי הגורמים מטעם המאשימה שעורבו בכך, ישום המתווה התמשך זמן רב וקיים במלואו רק לאחר שב"כ הנאשמים הגיש בקשות נוספות ונקבע דיון בבית המשפט (ר' בתיק שם, בעמ' 18 ואילך).

16. גם הדיונים המקדמיים בתיק העיקרי שבכותרת התקיימו לפני, לרבות במתכונת של גישור (בהסכמת הצדדים), תוך הידברות פרודוקטיבית בין הצדדים. יש להדגיש כי לצורך זה נדרשו כמה וכמה דיונים, והכל על רקע המורכבות הראייתית של התיק והסוגיות המשפטיות הרלוואנטיות. בהקשר זה יוטעם כי כתב האישום המקורי אחז 48 אישומים (הנוגעים ל-47 כלי רכב) ורשימת עדי התביעה שבה מנויים 112 עדים. עם זאת, בסופו של דבר - ועניין זה יש לזקוף לשבחם של ב"כ הצדדים - הגיעו הצדדים להבנות ולהסדר טיעון דיוני ומהותי, שברובד המהותי כלל הסכמות חלקיות לעניין הטיעונים לעונש.

17. במסגרת הסדר הטיעון הוגש כתב האישום המתוקן, שעובדותיו פורטו כאמור לעיל. מכתב האישום המקורי נמחקו אפוא 21 אישומים ובהתאם צומצמו כמויות כלי הרכב והיקף העבירות הנטענות, כמו גם ההיקף הכלכלי של העבירות (כאמור בנספח לכתב האישום המתוקן). לעניין הטיעונים לעונש הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תגביל את טיעוניה, ברכיב המאסר בפועל, לתקופה של 18 חודשי מאסר בפועל. אשר לחילוט הוסכם כי הצדדים יעתרו במשותף לחילוט מכוח הוראות חוק איסור הלבנת הון, כאשר טיעוני הצדדים לחילוט יהיו בטווח שבין 0 לבין 1.5 מיליון ₪. לעניין רכיבים עיקריים אלה - דהיינו רכיבי המאסר בפועל והחילוט - מדובר אפוא ב"הסדר טווח".

18. עוד הוסכם, כי הצדדים יעתרו להשתתף מאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט. ברובד הענישה הכלכלית הוסכם כי המאשימה תעתור להשתתף קנס כספי, כאשר ההגנה תעתור לכלילתו במסגרת סכום החילוט. לבסוף, לעניין הפיצויים למתלוננים - באישומים בהם היתה הרשעה בעבירות כלפיהם - הצדדים יעתרו במשותף להשתתף פיצויים, אך בשיעור שייקבע על ידי בית המשפט לאחר טיעון חופשי.

19. אשר להיקף העבירות המפורט בנספח לכתב האישום המתוקן, דהיינו שווי הרכוש (כלי הרכב) בו נעברו העבירות, הסכימו הצדדים כי הסכומים הנקובים בנספח מייצגים נכונה את שוויים של כלי הרכב מושא כתב האישום המתוקן בעת מכירתם. עם זאת הוסכם, כי ההגנה תהא רשאית להעלות טענותיה לעניין אופן צירוף הסכומים וחלוקתם לתקופות של חודשיים (בזיקה להוראות התוספת השנייה לחוק איסור הלבנת הון) (ר' בפרוטוקול, עמ' 23-24).

20. לאחר הצגת הסדר הטיעון הודיעו ב"כ הצדדים כי הם מבקשים ומסכימים שמותב זה - שלפניו נשמעו הדיונים המקדמיים, במתכונת כאמור - יגזור את הדין (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 6). הנאשם הודה בשמו ובשם נאשמות 2 ו-3 בעובדות כתב האישום המתוקן, ועל יסוד הודאה זו הורשעו כל הנאשמים בעבירות שבהן הואשמו בכתב האישום המתוקן; והכל כאמור בפסקה 13 דלעיל.

ג. הראיות לקביעת העונש:

21. מטעם ההגנה הובאו ראיות לקביעת העונש הן בעדויות והן במסמכים שונים, לרבות חוות דעת

(במסגרת קלסר ראיות ההגנה). העדים כללו שלושה עדי אופי (מר שמעון מסילתי, מכר של הנאשם; מר אריאל כברה, אחיו הבכור של הנאשם; וגב' אורית כברה, אשתו של הנאשם) וכן שני עדים מקצועיים - רואה חשבון ושמאי רכב - שנחקרו בעניין חוות דעת שאותן ערכו.

22. מר מסילתי, שהוא שמאי רכב שלאחרונה גם למד משפטים, סיפר כי הוא מכיר את הנאשם שנים רבות, עוד מהתקופה בה עבד עם אביו של הנאשם, שהיה בעל משרד של סוכנות ביטוח. מר מסילתי תיאר את הנאשם כ"**אדם מאוד מאוד חיובי**" שתמיד שמח להושיט יד לעזרה. עוד ציין כי הנאשם הוא אדם שקט, שאינו גורם לבעיות, אשר לא יפגע באיש ולא ינסה להונות אדם (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 20 ואילך).

23. מר אריאל כברה, כאמור אחיו הבכור של הנאשם, תיאר את טוב ליבו של הנאשם ואת תפקידו החשוב במסגרת המשפחה המצומצמת והמורחבת, הן בטיפול בבנו (של הנאשם), החולה באסתמה וסובל מאלרגיה, והן בעזרה צמודה לאביהם המשותף, שלאחרונה נתגלה אצלו סרטן הערמונית. בנסיבות אלה, כך לדבריו, הנאשם "**יועיל יותר בבית מאשר במקומות אחרים**" (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 6).

24. גב' אורית כברה, אשתו של הנאשם, סיפרה בהתרגשות רבה על נישואיהם ועל שלושת ילדיהם הקטנים. גב' כברה תיארה את הטלטלה הכלכלית והנפשית שעברה על המשפחה מאז יום הפרוץ - לרבות בשל חוסר הוודאות לעתיד והפגיעה בשם הטוב - ואת הקשיים עמם תצטרך המשפחה להתמודד אם יוטל עונש של מאסר בפועל על הנאשם (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 12 ואילך). בהקשר זה הדגישה גב' כברה את העובדה שהיא שכירה, המתפרנסת בצמצום, וכן את מצבו של הבן, הסובל מבעיות רפואיות שונות ונדרש לטיפולים יקרים שוטפים, לרבות בבתי חולים. עוד ציינה את הקשר הטוב והחייוני שבין הנאשם לבין כל הילדים.

25. המומחה מטעם ההגנה, רו"ח אהוד עוזרי, העיד לגבי חוות הדעת שהכין בזמנו "**בעניין שמעון כברה והחברות שבשליטתו**" (סומנה בחוץ ו' בקלסר ראיות ההגנה). מדובר בחוות דעת שנערכה בחודש אוקטובר 2019, בהקשר לבקשת הנאשם להחזרת התפוסים שנדונה כאמור בבית משפט השלום בראשון לציון. מדובר אפוא בחוות דעת שהוכנה בשלב החקירה, בטרם הגשת כתב האישום ולצורך הבקשה להשבת תפוסים, ובין השאר היא מתייחסת לעסק נוסף של הנאשם, השותפות יו קאר (ר' בפרק 5.2 לחוות הדעת), שכלל לא מאוזכרת בכתב האישום המתוקן. כפי שמובהר בחוות הדעת, נאשמת 2 היא חברה שעסקה במסחר בכלי רכב (עד שפעילותה הועברה בחודש מאי 2019 לשותפות), ואילו נאשמת 3 היא חברה לאספקת שירותי כוח אדם בתחום התקשורת (ר' בפרק 1 לחוות הדעת).

26. כאמור בפרק 2 לחוות הדעת (בעמ' 5), מטרת חוות הדעת היתה להציג לבית המשפט את המצב הכלכלי של החברות והעסקים של הנאשם, נכון למועד הבדיקה, תוך התייחסות לשינוי שחל מיום הפרוץ "**בהיקף הפעילות ובמצב ההתחייבויות**". עוד הובהר שם, כי הבדיקה הצטמצמה אך ורק לנתוני הנהלת החשבונות ולמסמכים שקיבל רו"ח עוזרי, כאשר לצורך עריכת חוות הדעת הוא גם הסתמך על מידע שקיבל מגורמים חיצוניים, לרבות רואה החשבון של החברות והעסקים, וכן הסברים שקיבל "**ממר כברה ו/או מי מטעמו**" (ר' גם בסעיף 4.2 לחוות הדעת).

27. מסקנות חוות הדעת היו כי תפיסת מלאי כלי הרכב והכספים ביום הפרוץ הביאה לעצירת פעילות מכירת הרכב ומתן שירותי כוח אדם - שהובילה לפגיעה ביכולתו של הנאשם להפעיל את עסקיו ולעמוד

בהתחייבותיו - כאשר הפסקת הפעילות בכלל העסקים הביאה לאובדן מחזור הכנסות ממוצע של למעלה ממיליון ₪ לחודש (ר' בפרק 3 לחוות הדעת). בשורה התחתונה נטען בחוות הדעת: **"נראה כי ההתדרדרות במצב הכספי והתפעולי של העסקים החלה ביום 15/7/2019 יום תפיסת הנכסים"** (שם, בסעיף 6.3).

28. בחקירה הנגדית הטיח ב"כ המאשימה ברו"ח עוזרי כי בתגובה לחוות דעתו פנתה המאשימה למשרד רו"ח ברזילי, שבזמנו הכין חוות דעת נגדית אשר קבעה כי חוות דעתו (של רו"ח עוזרי) התבססה על נתונים משוחררים ותחשיבים, בעיקר על סמך דברי הנאשם. לכך השיב רו"ח עוזרי כי כיוון שחוות דעתו התייחסה ליום הפרוץ כתאריך חתך, הנתונים לא היו מושלמים והיה צורך **"להשלים אותם כדי להציג את התמונה האמתית ככל האפשר... בהתבסס גם על דבריו של מר כברה, בהתבסס על אישורים מגורמים חיצוניים, בהתבסס על דוחות לביטוח הלאומי, על דוחות למס הכנסה..."** (בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 27 ואילך. ההדגשה הוספה).

29. לשאלות ב"כ המאשימה אישר רו"ח עוזרי כי הנאשם העביר את הפעילות של מכירת כלי רכב לנאשמת 3 (כזכור, חברה לשירותי כוח אדם) ובכך **"ערבב את שתי הפעילויות, מה שלא היה אמור להיות. אבל זה משהו שאפשר לסדר חשבונאית..."** (בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 23 ואילך). אשר לטענת ב"כ המאשימה, לפיה עובר ליום הפרוץ נטלו הנאשם ואביו הלוואות מנאשמת 3 בסכומים גבוהים מאוד, המצטברים לסך של 380,000 ₪ (שם, שורה 30 ואילך ובעמ' 55 שורה 9), לא השיב רו"ח עוזרי באופן ברור. הוא ציין כי אינו מנהל החשבונות של הנאשמות ועל כן הכרטסות שלהן אינן ברשותו, למעט אלה שהועברו לו (שם, עמ' 55 שורה 26 ואילך).

30. ב"כ המאשימה הטיח ברו"ח עוזרי כי הוא התעלם מכך שהנאשם נטל מנאשמת 3 טרקטורון בשווי של 160,000 ₪ ומהשפעתו של נתון זה על מצבה הכלכלי. רו"ח עוזרי השיב: **"כל הדבר הזה הוא לא קשור לטרקטורון שהוא לקח או לא לקח, יכול להיות שזה לא בסדר שהוא לקח טרקטורון מהחברה... אבל זה לא קשור [ל]מסקנה שלי"** (בפרוטוקול, עמ' 58 שורה 32 ואילך).

31. בהמשך הבהיר רו"ח עוזרי כי מסקנתו היתה שברגע בו נתפס 100% ממלאי כלי הרכב של החברה לא היה באפשרותה להמשיך את פעילותה העסקית באופן של עסק חי, כפי שהתקיים עובר לתפיסה, וטען כי למסקנה זו הצטרף גם רו"ח ברזילי בחוות דעתו (כאמור, חוות דעת שהוכנה עבור המאשימה) (בפרוטוקול, עמ' 59 שורה 29 ואילך). עם זאת דחה רו"ח עוזרי את טענות רו"ח ברזילי אודות קיומו של הון עצמי ניכר לנאשמת 3, תוך שאמר כי מדובר בחישוב הנשען על **"רווח תיאורטי שלא כלל את כל ההוצאות"** (שם, עמ' 61 שורה 29 ואילך), ושעל כן יש בו משום הצגה מטעה (שם, עמ' 63 שורה 17).

32. מטעם ההגנה העיד גם שמאי הרכב מר אייל ונציה, וזאת בהתייחס לחוות דעת שהכין בעניין שבעה כלי רכב שנתפסו בידי המאשימה (סומנו בחוץ ח' בקלסר ראיות ההגנה). חוות הדעת הוכנו לאחר שכלי הרכב הושבו לנאשם, בין החודשים דצמבר 2019 ליוני 2020. ייאמר מיד כי חלק מחוות הדעת נחתמו על ידי רפי ונציה, כאשר אייל ונציה טען שמדובר בטעות הקלדה משום שרפי, אביו, הוא בעל המשרד וזהו פורמט המחשב, אך הוא (אייל) זה שבדק את כולם (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 1 ואילך. ר' גם החלטת בית המשפט בסוגיית הקבילות, בעמ' 40).

33. בחקירה הנגדית שאל ב"כ המאשימה את מר ונציה בעניין חוות הדעת הנוגעת לרכב מ.ר.

7706811 (עליה אכן חתום אייל ונציה), בה מצוין סוג הנזק כ"תאונה" כשלא ברור מדוע. מר ונציה שוב טען כי מדובר בפורמט מחשב, בו חוות הדעת נפתחות כולן כתאונה, והוסיף: "אני ראיתי את הנזקים והערכתי אותם, איך קרה ולמה זה קרה לא יודע לומר. התפקיד שלי בתור שמאי זה להעריך את הנזק" (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 27 ואילך. ההדגשה הוספה).

34. בהמשך הדברים חזר מר ונציה על אותה תשובה בווריאציות שונות, וממילא לא ניתן היה ללמוד מחוות הדעת שלגביהן העיד (ושלצורך העניין אניח כי הן קבילות) אודות הנזקים שנגרמו או שלא נגרמו לכלי הרכב (מושאי חוות הדעת) במהלך החזקתם בידי המשטרה. יוטעם בהקשר זה כי לא הוצגו לפני נתונים או חוות דעת אודות מצב כלי הרכב בעת תפיסתם על ידי המשטרה, ואף בחוות הדעת של מר ונציה אין התייחסות לכך, אלא כאמור רק למצבם הנתון במועד הבדיקה.

35. עוד הגישה ההגנה, כראיות לקביעת העונש, מסמכים שונים, שיפורטו להלן בהתאם לסימונם בחוצצים שבקלסר ראיות ההגנה: (א) דף חישוב היקף (שווי) העבירות (לענין הלבנת הון), לפי שיטת ההגנה; (ב ו-ג) תעודות רפואיות וקבלות בעניין בנו של הנאשם (יוער כי חוצץ ג' אמור היה לכלול תעודות רפואיות בעניין הורי הנאשם, שלא צורפו); (ד) מכתב אודות התנדבות הנאשם כסייר תנועה במשטרה; (ה) תלושי משכורת משנת 2022 של אשת הנאשם; (ו) הודעות על הפסקת פעילות העסקית של נאשמות 2 ו-3; (ז) צילום התכתבות במסרונים של הנאשם בעניין הרכב מושא אישום 3; (ח) תגובת המאשימה לבקשה לשחרור מזומנים, שהוגשה בזמנו בבית משפט השלום בראשון לציון, שלפיה שווי הנכסים שנתפסו ביום הפרוץ היה 3.5 מיליון ₪ לערך. יש לציין כי לא מדובר בהיקף הנכסים הרלוואנטיים לכתב האישום המתוקן אלא ליום הפרוץ (ר' הבהרת ב"כ הנאשם בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 9 ואילך).

ד. עיקר טיעוני הצדדים:

36. נוכח היקף הראיות והטיעונים לעונש הוגשו טיעוני ב"כ הצדדים בכתב. בנסיבות אלה יובאו הטיעונים כאן רק בתמצית ובעיקרי הדברים.

(1) עיקר טיעוני המאשימה:

37. ב"כ המאשימה פתחו את טיעוניהם בתיאור עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, והעבירות בהן הורשעו הנאשמים על יסוד הודאה זו. ב"כ המאשימה ציינו כי הם עותרים לקביעת מתחם עונש הולם אחד בלבד לכלל העבירות, אך זאת רק נוכח הסדר הטיעון, הכולל הסכמות חלקיות לעניין הטיעונים לעונש.

38. אשר לקביעת מתחם העונש ההולם הרחיבו ב"כ המאשימה הן בעניין הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, והן בעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לעניין הערכים החברתיים ציינו ב"כ המאשימה כי ביסוד האיסור על עבירות מרמה עומדת ההגנה על חופש הפעולה, הבחירה וההחלטה של קורבן העבירה, הנשללים ממנו עקב המרמה. בנוסף, במעשי המרמה הקונקרטיים כלפי חברות הביטוח פגעו הנאשמים בערכי ההגנה על זכות הקניין, על חיי המסחר התקינים ועל האמון במערכת הביטוחית. במעשיהם כלפי הלקוחות פגעו הנאשמים בזכויות הלקוחות לקניין, לאוטונומיה ולחופש הרצון. עוד טענו ב"כ המאשימה לפגיעה בכבודם של הלקוחות נוכח תחושות הבושה עקב ביצוע המעשים, והוסיפו ועמדו על הרציונל שביסוד חוק איסור הלבנת הון, אשר נועד למנוע אפשרות ניווד

כספים שמקורם בעבירה והטמעתם בכספים שהושגו בדרך חוקית.

39. ב"כ המאשימה הרחיבו בתיאור הנסיבות הרלוואנטיות לביצוע העבירות, שנמשכו על פני תקופה משמעותית והתאפיינו בשיטתיות ובתחכום (ר' בעמ' 3-4 לטיעוניהם). במיוחד הדגישו ב"כ המאשימה את התכונן המוקדם והתחכום העולים מהמעשים. בין השאר זייף הנאשם מסמכים בעצמו או עשה שימוש במסמכים מזויפים, כאשר חלק מהחשבוניות המזויפות אף זויפו מספר פעמים על מנת להתאימן לרכב הספציפי שלגביו ביקש הנאשם ליצור מצגי שווא.

40. עוד הדגישו ב"כ המאשימה את הגורמים השונים אותם רימה הנאשם בדרך להשגת מטרותיו - והכל לרקע בצע כסף: החל במכוני הבדיקה, עבור בשמאי הרכב וכלה בחברות הביטוח. ב"כ המאשימה טענו כי יש לשקול לחומרה לא רק את הנזק הממשי שנגרם מביצוע העבירות אלא גם את הנזק הפוטנציאלי, במיוחד בהחזרה לכביש של כלי רכב שעברו תאונות קשות ושלא תוקנו על פי דרישות הדין.

41. ב"כ המאשימה עמדו על ההיקף הכלכלי הניכר של העבירות, כאשר מדובר ב-26 כלי רכב שלפי חישוביהם שווים הכולל מסתכם לכל הפחות בסך של 1,682,000 ₪, כשלסך זה יש להוסיף את המרמה כלפי הלקוחות בסך כולל של 505,000 ₪. בנסיבות אלה - ותוך הדגשת המרמה כלפי הלקוחות הספציפיים שרכשו מהנאשמים כלי רכב מבלי שהיו מודעים לכך שהם עברו תאונות קשות - טענו ב"כ המאשימה כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים, כתולדה ממעשי הנאשמים, מצויה ברף החומרה הגבוה.

42. אשר למדיניות הענישה הנהוגה הגישו ב"כ המאשימה קלסר אסמכתאות, שמתוכן המקרים הדומים לענייננו - במהות העבירות - הם כלהלן:

(א) ת"פ (מחוזי ב"ש) 57563-11-13 **מדינת ישראל נ' בן כליפה ואח'** (15.11.2015) (להלן - עניין **בן כליפה**). מדובר במקרה הדומה במידה מסוימת לענייננו, הגם שנכללו בו עבירות שבסמכות בית המשפט המחוזי וממילא חמורות יותר. בנוסף, דובר שם בהיקף עבירות גדול בהרבה מבחינת מספר כלי הרכב (הנאשם דשם קיבל 80 כלי רכב מחברות הביטוח ומכר 50 כלי רכב ללקוחות), וכן בעבירות מס.

הצדדים דשם הגיעו להסדר טיעון, שבמסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן והמאשימה הגבילה עצמה לטיעון לארבע שנות מאסר. לא נכללו בכתב האישום המתוקן עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, אך לא ברור מדוע נוכח הדימיון לענייננו. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שבין 36 חודשי מאסר בפועל לבין 56 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס כספי בסך של 100,000 ₪. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על ידי הנאשמים נמחק, לפי בקשתם (ע"פ 9031/15 **בן כליפה ואח' נ' מדינת ישראל** (29.02.2016)).

(ב) ת"פ (מחוזי ב"ש) 37975-11-17 **מדינת ישראל נ' אייל ואח'** (14.06.2022) (להלן - עניין **אייל**). אף שם דובר בתיק שבסמכות בית המשפט המחוזי וכן דובר בנאשמים שהורשעו - לאחר שמיעת הראיות - בעבירות בהיקף גדול מבענייננו (נאשם 3 דשם זוכה). על פי האמור בהכרעת הדין באותו עניין דובר ברכישת 64 כלי רכב מחברות ביטוח ומכירת 62 כלי רכב. בית המשפט קבע בגזר הדין מתחם עונש הולם שבין 3 שנות מאסר בפועל לבין 6 שנות מאסר בפועל, אך מצא לחרוג לכף קולה מהמתחם וגזר על הנאשם דשם 30 חודשי מאסר בפועל. בגזר הדין (בפסקה 17) צוין שיש "**לתת משקל מסוים לראשונות היחסית הקשורה בהרשעת בעל מנרש רכבים בפלילים בגין כך שלא עדכן רוכש מבעוד מועד כי הרכב שאותו מבקש הוא**

לרכוש הוכרז זה מכבר כאבדן להלכה (ההדגשה הוספה). ערעור על פסק הדין תלוי ועומד בבית המשפט העליון (ע"פ 5067/22).

(ג) ת"פ (מחוזי י-ם) 2104-08-14 **מדינת ישראל נ' אביכזר** (19.01.2015). מדובר בתיק בו הגיעו הצדדים להסדר טיעון, הכולל הסכמות מלאות לעניין העונש (הסדר "סגור"). בנסיבות אלה אין בגזר הדין קביעה של מתחם עונש הולם או פירוט מלא של העבירות, וגם לא ציון מספר כלי הרכב בהם בוצעו העבירות. בית המשפט החליט לכבד את הסכמות הצדדים וגזר על הנאשם דשם 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס כספי בסך של 250,000 ₪.

43. יש לציין כי ב"כ המאשימה הפנו בהגנותם, במסגרת קלסר האסמכתאות שהגישו, גם למקרים בהם נגזרו עונשי מאסר לנשיאה בדרך של עבודות שירות, הגם שדובר במקרים קלים מבענייננו ובהסדרי טיעון סגורים, או בהסדרים בהם המאשימה הגבילה את טיעוניה למאסר לנשיאה בעבודות שירות. כך, בת"פ (שלום ראשל"צ) 38490-09-11 **מדינת ישראל נ' מלול** (18.06.2014), דובר בהסדר טיעון סגור שבמסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן אשר ייחס לנאשם דשם עבירות הדומות במהותן לענייננו, אך בהיקף מצומצם בהרבה. הצדדים דשם עתרו במשותף להשתת ענישה שתכלול 6 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה וקנס כספי בסך של 85,000 ₪. בית המשפט החליט לכבד את ההסכמות וגזר העונש בהתאם.

44. על רקע כל אלה עתרו ב"כ המאשימה לקביעת מתחם העונש ההולם, בפרשה דנא, בין 18 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל, וזאת לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית. אשר לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם ציינו ב"כ המאשימה כי עניין לנו בנאשם נעדר הרשעות קודמות, שהודה ונטל אחריות על המעשים מושא כתב האישום המתוקן, אשר תוקן מהותית לקולה **"עקב קיומם של קשיים ראייתיים"** (ר' בסעיף 13 וטיעוניהם). בנסיבות אלה עתרו ב"כ המאשימה לגזירת עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, ולגזירת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל (בהתאם להגבלת טיעון המאשימה כאמור בהסדר הטיעון).

45. ברובד הכלכלי עתרו ב"כ המאשימה לקביעת סכומי שווי העבירות, לצרכי חילוט לפי הוראות חוק איסור הלבנת הון, בהתאם לנספח שבכתב האישום המתוקן. כזכור, אין מחלוקת ואין עוררין על שווי כלי הרכב מושא כתב האישום המתוקן בעת מכירתם, כמצוין בנספח האמור, כאשר המחלוקת בין הצדדים נטושה לעניין אופן סכימתם וחלוקתם לתקופות של חודשיים (בזיקה להוראות התוספת השנייה לחוק איסור הלבנת הון. ר' בפסקה 19 דלעיל).

46. בהקשר זה העלו ב"כ המאשימה שני טיעונים נוספים, תוך הפניה להכרעת הדין שניתנה בעניין **אייל**, כלהלן:

ראשית הפנו ב"כ המאשימה להוראות סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, הקובע כעבירה פעולה ברכוש אסור **"במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו"**; כאשר בעניין **אייל** נאמר שגם גלגול כספים עשוי ללמד על כוונת הסתרה.

שנית הפנו ב"כ המאשימה לאמרת אגב בעניין **אייל** (ר' פסקה 142 סיפא להכרעת הדין שם), בה נאמר כי ספק אם קביעת שווי העבירות - לצרכי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון - חייבת להתייחס לרכוש אחר בכל פעם. לכן, לכאורה, ניתן לסכום במקרה כגון דא את סכום רכישת הרכב יחד עם סכום

מכירת אותו רכב.

47. ב"כ המאשימה ביקשו שלא ליתן משקל לחוות דעתו של רו"ח עוזרי במסגרת גזירת הדין. ב"כ המאשימה ערים כמובן לכך ש"תפיסת רכוש מהווה אירוע טראומטי לחברה", אך מוסיפים וטוענים כי הנאשם ואביו גרעו כספים רבים עובר לתפיסה ועל כן לא ניתן לומר שהפסקת פעילות החברות "נגרמה בהכרח לנוכח תפיסות הרכוש ובכללם הרכבים" (ר' בסעיפים 25-26 לטיעוניהם). הוא הדין, כך לטענת ב"כ המאשימה, לעניין חוות הדעת השמאיות מטעם ההגנה, שכן מדובר בחוות דעת שעניינן בדיקת כלי הרכב מספר חודשים לאחר תפיסתם, כאשר מדובר בכלי רכב שנתפסו במצב תאונתי. בנסיבות אלה אין בחוות הדעת השמאיות כדי ללמד, כלל ועיקר, כי הנזקים שנמצאו בכלי הרכב אמנם נגרמו בשל השהייה במגרש המשטרה.

48. אשר לטענת ההגנה בדבר נזקים חמורים שנגרמו לנאשם בשל התמשכות יישום המתווה לשחרור כלי הרכב - שהוסכם ונקבע במסגרת תיק צ"א 51889-02-20 הנ"ל - הגם שב"כ המאשימה ערים לכך שיישום המתווה "ארך זמן לא מבוטל" (ר' בסעיף 35 לטיעוניהם) הם סבורים כי אין לזקוף הדבר לחובתה של המאשימה. ראשית כל, נוכח העובדה שמדובר במתווה ראשוני, שליישומו נדרש שיתוף פעולה בין גורמים בירוקרטיים שונים אשר אינם מצויים בשליטת ב"כ המאשימה, מובנת התמשכות היישום. שנית הוסיפו ב"כ המאשימה והדגישו כי המתווה נדרש נוכח העבירות המתוחכמות שביצע הנאשם, אשר השיב לכבישים כלי רכב באופן שאינו חוקי, ושעל כן אין לו להלין אלא על עצמו.

49. על רקע כל אלה עתרו ב"כ המאשימה לקביעת החילוט בסכום של 1,500,000 ₪, בהתאם לרף טיעון המאשימה במסגרת הסכמות הטווח שבהסדר הטיעון. אשר לפיצוי המתלוננים עתרו ב"כ המאשימה לקביעת פיצויים לאותם מתלוננים שהנאשם הורשע בביצוע עבירות כלפיהם. ב"כ המאשימה ציינו בהגנותם כי יש קושי בקביעת היקף הנזק שנגרם למתלוננים, נוכח העובדה שהם קיבלו כלי רכב בתמורה לכספם, ובנסיבות אלה ביקשו "פיצוי מסוים" שייקבע לפי שיקול דעת בית המשפט (ר' בסעיף 39 לטיעוניהם).

50. עוד עתרו ב"כ המאשימה להשתת קנס כספי בסך של 10,000 ₪ וענישה צופה פני עתיד. לעניין הפיצויים והקנס ביקשו ב"כ המאשימה שלא לקבוע את תשלומם מתוך כספי החילוט, וזאת נוכח העקרונות השונים בתכלית העומדים ביסודם של רכיבים נפרדים אלה.

(2) עיקר טיעוני ב"כ ההגנה:

51. ב"כ הנאשמים עתרו מצידם, גם הם, לקביעת מתחם עונש הולם אחד. אשר לקביעת המתחם הדגישו הסניגורים כי הלכה למעשה לא ניתן לדבר כאן על מדיניות הענישה הנהוגה נוכח מיעוט התקדימים, שמרביתם ניתנו במסגרת הסדרי טיעון עם הסכמות מלאות (או חלקיות) לעניין העונש. ב"כ הנאשמים התייחסו בטיעוניהם לעניין בן כליפה ולעניין אייל הנ"ל, וביקשו לגזור מהם דווקא מסקנות קולה לענייניו של הנאשם - והכל נוכח הבדלי החומרה הניכרים והמשמעותיים שבין שני מקרים אלה לבין עניינו של מרשם. עוד הדגישו ב"כ הנאשמים את עניין מלול וכן הפנו למקרה דומה נוסף (ת"פ (שלום נתניה) 27539-11-21 מדינת ישראל נ' בוטביקה (הצגת הסדר טיעון מיום 06.12.2021)).

52. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות טענו ב"כ הנאשמים כי ב"כ המאשימה ניסו לשוות להן נופך חומרה נוסף, שאינו במקומו משום שאינו עולה מעובדות כתב האישום המתוקן. כך לעניין הקשיים

שנגרמו לפי טענת המאשימה ללקוחות, שרובם היו סוחרי רכב מנוסים, וכך לעניין הטענה כי יש להתחשב בבושה שנגרמה ללקוחות, טענה שאינה נסמכת על פסיקה קודמת. כל זאת, כאשר הוראות חוק הרישום והתקנות שהותקנו מכוחו אף אינן מחייבות רישום של חלק מהפרטים אותם נמנע הנאשם מלמסור ללקוחותיו.

53. בד בבד ציינו הסניגורים כי הם ערים למעשי הנאשמים ולחומרם, אך ביקשו שלא להתייחס לטיעונים החורגים מעובדות כתב האישום המתוקן (ר' בסעיף 37 לטיעוניהם). בנסיבות אלה ועל סמך ההשוואה לפסיקה האמורה עתרו ב"כ הנאשמים לקביעת מתחם עונש הולם שבין 6 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, ועד לשנת מאסר בפועל.

54. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הבהירו ב"כ הנאשמים כי למעשה אין מחלוקת שיש לגזורו ברף התחתון של המתחם. עם זאת, ב"כ הנאשמים הוסיפו ועתרו לחריגה לכף קולה ממתחם העונש ההולם בגזירת עונשו של הנאשם. זאת, משיקולי צדק ובהתאם לדרך בה נקט בית המשפט בגזר הדין בעניין **אייל**, תוך התחשבות ב"ראשוניות היחסית" של האכיפה בכגון דא.

55. עוד הדגישו הסניגורים את התיקונים המהותיים שנערכו בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר הביאו לצמצום ניכר בהיקפו, כמו גם נטילת האחריות בטרם תחילת שמיעת הראיות באופן שהביא ל"קיצור הליכים משמעותי ביותר" (ר' בסעיף 48 לטיעוניהם). זאת ועוד: הנאשם שיתף פעולה עם רשויות החקירה, הן בשלב החקירה והן לאחר מכן, כאשר במסגרת המתווה לשחרור כלי הרכב התפוסים הציע את מכירתם באופן ששימר את שווי התפיסה ומנע "ירידת שווי דרמטית לרכבים" - שהיתה נגרמת לו היו הללו מוחזקים במשך שנים במגרשי המשטרה (שם, בסעיף 54). עוד ציינו ב"כ הנאשמים את הפגיעות שייגרמו לנאשם ולמשפחתו כתולדה מהשתת עונש של מאסר בפועל, וכן את העדר העבר הפלילי ותרומתו של הנאשם לחברה.

56. ברובד הכלכלי הרחיבו ב"כ הנאשמים בטענתם כי שווי העבירות, לעניין הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון הוא **בסך כולל של 1,332,000 ₪**, ולא כפי שנטען על ידי המאשימה (דהיינו סך כולל של 2,187,000 ₪). זאת, משום שהמאשימה - כך לטענת ההגנה - סכמה סכומים שאינם נכנסים בגדרי הוראות סעיף 4 והתוספת השנייה לחוק איסור הלבנת הון, וכן משום החישוב הכפול בו נקטה המאשימה באישומים שבהם הורשעו הנאשמים גם בעבירות כלפי הלקוחות.

בהקשר זה הדגישו הסניגורים, במיוחד, את הטענה כי התיק דנא - בו נערך הסדר טיעון הכולל הסכמות חלקיות לעניין הטיעונים לעונש, ולא נשמעו בו ראיות לאשמה - אינו התיק הנכון לקביעות מרחיקות לכת בעניין חישוב שווי העבירה לפי הוראות חוק איסור הלבנת הון. לפיכך, אין זה ראוי להסתמך במסגרתו על אמירות מהכרעת הדין בעניין **אייל**, שאינן חלוטות ושנאמרו לרקע הקביעות העובדתיות דשם (ר' בסעיף 82 ואילך לטיעוניהם).

57. עוד עתרו ב"כ הנאשמים להפחתת סכום החילוט (מהשווי הכולל של העבירות) תוך הפנייה לע"פ 6339/18 **בלווא ואח' נ' מדינת ישראל** (15.01.2020) (ר' גם דנ"פ 2168/20 **בלווא ואח' נ' מדינת ישראל** (17.06.2020). להלן - עניין **בלווא**). בהקשר זה הטעימו ב"כ הנאשם את הראשוניות המאפיינת את תמהיל העבירות בכתב האישום, את הפגמים שנפלו בהליכי התפיסה הזמנית ואת הנזקים שנגרמו עקב כך לנאשמים. עוד הדגישו הסניגורים כי ביום הפרוץ נערכה תפיסת יתר, בהיקף של 3.5 מיליון ₪ לערך. בנוסף, הגם שהוסכם על מתווה לשחרור כלי הרכב שנותרו תפוסים, המאשימה לא עמדה בלוחות הזמנים שנקבעו בו באופן שגרם לירידת ערך של כלי הרכב ולהוצאות רבות לנאשם.

58. לטענת הסניגורים אין לקבל את טיעוני המאשימה שלפיהם דובר במתווה מורכב. לשיטתם היה על המאשימה להיערך כיאות לתפיסה, בטרם הוצאתה אל הפועל, ואין לקבל את ניסיונה לגלגל את קשייה הביורוקרטיים לפתחו של הנאשם, גם לא בנימוק שאין לו להלין אלא על עצמו בכך שבחר לעסוק בהתנהלות שאינה חוקית. בנסיבות אלה, נוכח היקף הנזקים שנגרמו לנאשם כעולה מחוות הדעת השמאיות וחוות דעתו של רו"ח עוזרי, כמו גם תוך התחשבות במצבה הכלכלי של משפחת הנאשם, עתרו הסניגורים לקביעת החילוט על הצד הנמוך.

59. לענין שיעור הפיצויים למתלוננים הדגישו ב"כ הנאשמים כי אין בכתב האישום המתוקן כל קביעה לענין היקף הנזק שנגרם להם, כאשר הלכה למעשה הם כלל לא התלוננו אלא רק התבקשו למסור את גרסתם ועשו כן. יתר על כן, בחלק מהאישומים אין טענה כי הנאשם הסתיר את קיום התאונה מהרוכשים הישירים, ובהקשר זה הפנו במיוחד לאישום 3, שם נטען כי הנאשם לא מסר לרוכש הישיר שהרכב לא תוקן בהתאם להוראות חוק הרישום, אך לא נטען שהתאונה הוסתרה (בהקשר זה ר' גם המסמך, שצורף כנספח ט' לקלסר ראיות ההגנה). בנסיבות אלה, כך לטענת ההגנה, ראוי לקבוע פיצוי בשיעור סמלי, שישולם מתוך סכום החילוט.

60. לבסוף, במסגרת דברו האחרון של הנאשם לעונש, הובאו מטעמו הדברים הבאים: **"אני מתחרט מאוד על הפגיעה שפגעתי ועל המעשים שעשיתי. לקחתי אחריות בהודאה בפני בית המשפט הנכבד ואני לוקח אחריות גם בליבי. אני מתנצל כלפי כל מי שנפגע ממני וכלפי אשתי ומשפחתי"** (ר' בסיפא לטיעוני ההגנה, בעמ' 18).

ה. דין והכרעה - קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת העונש במסגרתו:

61. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל "אירוע" עברייני שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמים אלה; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע תיעשה, בהתאם להוראות חוק העונשין, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. ב"כ הצדדים עתרו לקביעת מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשי הנאשם, ואכן על פני הדברים מדובר במעשים המגבשים תכנית עבריינית אחת ומשכך מהווים אירוע אחד לצרכי גזירת הדין.

62. עם זאת, בפרשה דנא מתקיימות שתי נסיבות ייחודיות: **ראשית**, כפי שכבר ראינו במסגרת סקירת התקדימים השונים, יש קושי ממשי לקבוע מהי מדיניות הענישה הנהוגה נוכח מיעוט התקדימים, שחלק ניכר מהם ניתן במסגרת הסדרי טיעון. **שנית**, גם בענייננו עסקינן בהסדר טיעון ("הסדר טווח"), כאשר כידוע הוראות חוק העונשין בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה אינן כוללות התייחסות להסדרי טיעון הכוללים הסכמות לענין הטיעונים לעונש. השיקולים העומדים ביסודם של הסדרים כאלה - ובראשם, כבענייננו, שיקולים ראייתיים - אינם באים בגדרי הוראות חוק העונשין הרלוואנטיות, ולפיכך במקרים כאלה השאלה העיקרית הטעונה הכרעה היא שאלת סבירות ההסדר, שאלה שעל בית המשפט לבחנה בהתאם ל"**מבחן האיזון**" שנקבע בזמנו בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.12.2002) (ר' גם ת"פ (שלום ת"א) 52683-10-21 **מדינת ישראל נ' אדם** (08.06.2022), בפסקה 20 לגזר הדין ואילך והאסמכתאות שם).

63. על רקע כל אלה יש לפנות לקביעת מתחם העונש ההולם בענייננו, כאשר יש לציין כי טווח

הענישה עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון - לעניין הרכיבים העיקריים - הוא סביר בהחלט ומאזן כראוי בין השיקולים השונים; לרבות ברובד הראייתי ובהיבטים של חומרת העבירות והאינטרס הציבורי בענישה ובהרתעה. כפי שכבר צוין, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, וכן בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לעניין הערכים החברתיים מקובל עליו, עקרונית, טיעון ב"כ המאשימה, המבוסס על הפסיקה הרלוואנטית, הגם שאיני מוצא מקום להרחיב ולקבוע, בעבירות כלכליות כגון דא, היבט של פגיעה בכבוד.

64. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מתקיימות בפרשה דנא כמה וכמה נסיבות מחמירות הנובעות מריבוי העבירות, התמשכותן, שיטתיותן ובמיוחד התחכום והתכנון מראש העומדים ביסודן. יוזכר, כי מדובר ב-27 אישומים הנוגעים לעבירות ב-26 כלי רכב, בשווי מצטבר ניכר. במסגרת הפרשה זיף הנאשם מסמכים רבים - בעצמו או באמצעות אחרים - והשתמש בהם ליצירת מצגי שווא בפני גורמים רבים, והכל לצורך מטרותיו העסקיות ורווחיו. בנוסף השמש הנאשם רכבי אובדן להלכה שלא בהתאם להוראות חוק הרישום ובכך יצר סיכון פוטנציאלי לציבור בכללותו.

65. אכן, המקרים הרלוואנטיים להשוואה ברובד הענישה - בעיקר עניין **בן כליפה** ועניין **אייל** - עוסקים במקרים החמורים במידה ממשית מענייננו. עם זאת, ברור לגמרי כי בענייננו - נוכח ריבוי המקרים, שיטתיותם, תחכוםם והנזק המצטבר, כמו גם יישום עקרון ההלימה בענישה - המסקנה המתחייבת היא שהרף התחתון של מתחם העונש ההולם צריך לעמוד על מאסר בפועל שמעל לרף של עבודות השירות. בנוסף, בקביעת מתחם העונש ההולם יש כמובן להתחשב גם בנסיבות הקולה הקשורות בביצוע העבירות, ובהן ההבדלים לקולה בהשוואה לפסיקה במקרים הנ"ל. עוד יש להדגיש את התיקונים המהותיים שנערכו בהוראות כתב האישום המקורי, אשר כללו מחיקת 21 אישומים בשל קשיים ראייתיים, תוך הפחתה ניכרת של היקף העבירות הנטען. בנסיבות אלה ובהתחשב בכל האמור עד כאן, אני קובע את מתחם העונש ההולם בפרשה דנא בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

66. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, היא תיעשה - בהתאם להוראות חוק העונשין - בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין. הלכה למעשה שני הצדדים הסכימו כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, וכך אכן נכון וראוי לעשות משום שנסיבות הקולה הרלוואנטיות הן בעלות משקל ניכר. עסקינן בנאשם יליד שנת 1981, כבן 42 שנים כיום, נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים. מעדויות האופי עולה כי הנאשם הוא איש משפחה נאמן, הדואג לפרנסת ורווחת משפחתו המצומצמת והמורחבת. בנוסף, הנאשם מטופל בילד חולה, בעל צרכים מורכבים, וברי כי הטלת מאסר בפועל על הנאשם תביא לפגיעה במשפחתו.

67. עוד יש לציין כאן את ההודאה ונטילת האחריות. בהקשר זה מקובלת עליו טענת הסניגורים כי בפרשה זו - נוכח המורכבות והראייתית והמשפטית של התיק, כמו גם היקפו - יש מקום ליתן משקל של ממש לנטילת האחריות. כאמור, כתב האישום המקורי כלל 48 אישומים ורשימה בת 112 עדי תביעה, כאשר בחינת התשתית הראייתית היתה מחייבת הידרשות לראיות בכתב ולמסמכים בהיקף נרחב, כמו גם לסוגיות המשפטיות הרלוואנטיות. בנסיבות אלה ברור לגמרי כי בנטילת האחריות חסך הנאשם רבות מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. אכן, די לעיין בהיקף ובמורכבות שנדרשו להכרעת הדין בעניין **אייל** - אשר עוסקת במאטריה דומה, הגם שבהיקפים גדולים יותר - על מנת להמחיש את משמעותו של החיסכון האמור.

דין והכרעה - הרובד הכלכלי:

1.

68. באישום 27 הואשמו הנאשמים, כאמור, בביצוע עבירות לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון. סעיף זה, שכותרת השוליים שלו היא "איסור עשיית פעולה ברכוש אסור", קובע בחלקו הרלוואנטי כלהלן: "**העושה פעולה ברכוש, בידיעה שהוא רכוש אסור, והוא בשווי שנקבע בתוספת השנייה, דינו...**". בתוספת השנייה לחוק, אליה מפנה סעיף 4, נקבע: "**רכוש או כספים בשווי של 150,000 ₪ לפחות, בין בפעולה אחת ברכוש ובין בכמה פעולות ברכוש המצטברות לסכום האמור בתוך תקופה של חודשיים**" (ההדגשות הוספו).

69. כזכור, הנאשם הודה בשמו ובשם הנאשמות בעובדות אישום 27. פשיטא אפוא כי אין כל מחלוקת על כך שהנאשמים ביצעו עבירות לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון (ר' גם פירוט עובדות אישום 27 בפסקאות 10-11 דלעיל). כאמור, אין גם כל מחלוקת על שווי כלי הרכב מושא כתב האישום המתוקן בעת מכירתם, כאשר המחלוקת בין הצדדים נטושה אך ורק בהקשר לאופן חישוב הסכומים לצורך קביעת היקף (היינו שווי) העבירות. ייאמר מיד כי בעניין זה יש להעדיף את דרך החישוב בה נקטה ההגנה על פני דרך החישוב בה נקטה המאשימה, כאשר בהקשר זה אף מוצא אני טעם בטיעון ההגנה שלפיו במקרה כגון דא - בו נערך הסדר טיעון עם הסכמות לעניין הטיעונים לעונש, ומבלי שנשמעו ראיות לעניין האשמה - אין מקום לקביעת מסקנות מרחיקות לכת הטעונות בין השאר שמיעת ראיות וקביעת ממצאי עובדה.

70. במה דברים אמורים. נוכח הוראות סעיף 4 והתוספת השנייה לחוק איסור הלבנת הון, על פני הדברים אישומים 1, 8 ו-12 אינם מקיימים את תנאי העבירה לפי סעיף 4, ועל כן אין הם צריכים לבוא בגדרי חישוב היקף העבירות. בהקשר זה הפנו ב"כ המאשימה לכך שמעשי הנאשמים, כמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, כוללים אלמנט של הסתרה ועל כן עשויים להיכנס בגדרי הוראות סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון. ואולם, מעבר לכך שמדובר בסעיף שאינו בסמכות בית משפט זה, הנאשמים לא הואשמו בכתב האישום המתוקן לפי הוראות סעיף 3 ועל כן אין אפשרות ללמוד ממנו דבר לעניינם. בנוסף, אישום 26 מקיים את הוראות סעיף 4 והתוספת השנייה רק נוכח השינוי שנעשה בו בדרך תיאור תקופת החודשיים (הרלוואנטית לפי הוראות התוספת השנייה) וזאת ללא הסכמת ההגנה. בנסיבות אלה לא ניתן לכלול את האישומים האמורים בחישוב היקף העבירות לעניין חוק איסור הלבנת הון.

71. בנוסף, במסגרת שישה אישומים הואשמו הנאשמים כזכור לא רק בביצוע עבירות מרמה כלפי חברות הביטוח אלא גם כלפי הלקוחות (ר' בפסקה 10 דלעיל ואילך). כפי שצוין שם, בעניין אישומים אלה חישוב היקף העבירה בנספח לכתב האישום המתוקן מופיע ככפל שווי כלי הרכב בעת מכירתו - פעם בגין המרמה כלפי חברת הביטוח ופעם נוספת בגין המרמה כלפי הלקוח. ואולם, על פני הדברים ברור שהכפלה זו לוקה ברובד העובדתי-ראייתי: פשיטא כי מחיר מכירת כלי הרכב לאחר תיקונו הוא גבוה במידה ניכרת ממחיר רכישתו במצב התאונתי, טרם תיקונו, ולא הובאו (ואף לא נטענו) לפניי נתונים כלשהם בעניין מחירי הרכישה. לא ניתן אפוא להכפיל את מחיר המכירה ולהסיק מכך, כביכול, את שווי העבירה.

72. זאת ועוד: העבירה לפי הוראות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון - בהתאם לרציונל החקיקתי שביסודו של חוק זה, דהיינו הוצאת בלעו של הגזלן מפיו - מתייחסת מפורשות ל"שווי" הרכוש בו בוצעה הפעולה האסורה. בענייננו, שווי הרכב במצבו הסופי (דהיינו בעת המכירה) מגלם את שווי העבירה המושלמת, שהרי הוא כולל בתוכו גם את מחיר הרכישה. לפיכך, הוספת מחיר הרכישה למחיר המכירה

היא בבחינת כפל שלמעלה מן הדרוש. אשר על כן אני קובע כי היקף (שווי) העבירות לפי חוק איסור הלבנת הון הוא, כטיעון ההגנה, בסך כולל של **1,332,000 ₪**.

73. ב"כ הנאשמים הוסיפו ועתרו להפחתה מסכום החילוט בשל הנזקים שנגרמו לנאשמים הן מהתפיסה ביתר ביום הפרוץ והן מהתמשכות הליכי יישום המתווה למכירת כלי הרכב שנותרו תפוסים, תוך הפנייה לחוות הדעת השמאיות ולחוות דעתו של רו"ח עוזרי.

74. אשר לחוות הדעת השמאיות מוצא אני טעם בטיעון ב"כ המאשימה כי לא ניתן ללמוד מהן נתונים קונקרטיים לגבי נזקים שנגרמו לכלי הרכב במהלך תפיסתם, שכן אין בהן אלא קביעות אודות הנזקים שנמצאו במועד בדיקת כלי הרכב - להבדיל מקביעות אודות מקור הנזקים. בזמנו אמנם התרתי למאשימה להגיש בקשה לסתירת עדותו של מר ונציה, והיא לא ניצלה אפשרות זו (בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 20 ואילך), אך בנסיבות העניין - כאשר מר ונציה אף לא התיימר לקבוע כיצד ומתי נגרמו הנזקים לכלי הרכב מושאי חוות דעתו - הלכה למעשה לא היה צורך בכך.

75. אשר לחוות דעתו של רו"ח עוזרי, בנסיבות העניין כפי שעלו בחקירתו הנגדית אין מקום לגזור ממנה נתונים מספריים אודות נזקים כלכליים קונקרטיים, שהיא גם לא התיימרה לספקם. בנוסף, הגם שמסקנתו של רו"ח עוזרי - שלפיה תפיסת מלוא מלאי העסקים ביום הפרוץ סימנה את תחילת התדרדרות מצבם הכספי והתפעולי - היא מסקנה סבירה ומתקבלת על הדעת, ברי כי תפיסת רכוש עסקי בהיקף ניכר לעולם תגרום להתדרדרות כלכלית. בנוסף, חוות דעתו של רו"ח עוזרי - שכזכור הוכנה בשלבי החקירה - כלל אינה מתייחסת לסוגייה הרלוואנטית לפניי, שהיא סוגיית התפיסה ביתר, כל שכן לנזקים שנגרמו לנאשם בשל עיכוב יישום המתווה למכירת כלי הרכב התפוסים; וממילא אינה קובעת כי תפיסת היתר או העיכוב האמור היו הגורמים להתדרדרות הכלכלית הנ"ל.

76. עם זאת ולמרות זאת, אין לשכוח כי עסקינן בתיק זה בסיטואציה של "הסדר טווח", כאשר לעניין החילוט הגבילו הצדדים את טיעוניהם לטווח שבין 0 לבין 1.5 מיליון ₪. שמע מינה, שגם המאשימה הסכימה לטעון לחילוט בסכום שהוא נמוך במידה משמעותית מהיקף (שווי) עבירות הלבנת ההון לפי שיטתה (2.2 מיליון ₪ לערך), דהיינו: המאשימה הסכימה לכך שבמסגרת הסדר הטיעון יש מקום להתחשב בנאשם גם בהיבט החילוט. בנסיבות אלה, ונוכח החיסכון המשמעותי בזמן בשל נטילת האחריות - בפרט בהתחשב בהיקפו הגדול של התיק ובנסיבות המורכבות - ותוך התחשבות בנסיבותיו האישיות והמשפטיות של הנאשם, כמו גם בפגיעה במשפחתו, ראוי לקבוע היקף חילוט הנמוך בכרבע מהשווי הכולל של עבירות הלבנת ההון.

77. הפניית ההגנה לעניין **בלווא** היא אפוא למעלה מן הדרוש, מה גם שההלכה שנפסקה שם תומכת חלקית בלבד בטענותיה. באותו עניין דווקא התקבלה טענת המאשימה כי אין להפחית מהיקף הרכוש בר החילוט הוצאות שבהן נשאו הנאשמים. בנוסף אוזכרו שם הלכות קודמות, אשר קבעו משמעות מצומצמת למדי לאפשרויות החריגה מהכלל העקרוני המחייב את בית המשפט להורות על חילוט בשווי (כאמור בהוראות סעיף 21(א) רישא לחוק איסור הלבנת הון. ר' בפסקה 44 ואילך לפסק הדין). אמנם בהמשך נקבע כי באותו המקרה היה מקום להתחשב "**בראשוניות שאפיינה את תמהיל העבירות בכתב האישום בפרשה דנן**", אך שם דובר בראשוניות מובהקת בהרבה מבענייננו. בנוסף - ובהקשר לטענה שהועלתה שם להתחשבות בנזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מפגמים שנפלו בהליך התפיסה הזמנית - לא נקבעו כל מסמרות. בהלכה שנקבעה בעניין **בלווא** אין אפוא אלא תמיכה מצומצמת בלבד בעתירת ההגנה להפחתת היקף החילוט בשל נזקים מפגמים שנפלו בהליך התפיסה הזמנית, עתירה

שכאמור לוקה גם במישור הראייתי.

78. עם זאת, כאמור, מדובר כאן במקרה של "הסדר טוווח", בו שני הצדדים הסכימו לעתור לכך שבית המשפט יקבע את שיעור החילוט בסכום שבין 0 לבין 1.5 מיליון ₪. בנסיבות אלה - ותוך התחשבות בנסיבותיו הספציפיות והמיוחדות של הנאשם הן במישור האישי-משפחתי והן במישור הכלכלי - ברי כי יש מקום להפחתת סכום החילוט באופן שלא יעמוד על הרף העליון של טוווח ההסכמות; כאשר כאמור יש מקום להפחית כרבע מסכום החילוט בשווי. לפיכך, ובהתחשב במכלול הנסיבות הנ"ל, אני מעמיד את סכום החילוט, בפרשה דנא, על **סך של 1,000,000 ₪**.

79. נותר אפוא לדון בסנקציות הכספיות שנתבקשו על ידי ב"כ המאשימה, דהיינו: השתת קנס כספי בסך של 10,000 ₪ וכן פיצויים למתלוננים (בששת האישומים בהם הורשעו הנאשמים בעבירות כלפיהם), לפי שיקול דעת בית המשפט. מדובר בעבירות כלכליות מובהקות ועל כן העתירה להשתת סנקציות כלכליות היא במקומה ומתבקשת. עם זאת, ברכיב הפיצויים יש להתחשב בעובדה שלא הונחו לפניי ראיות לעניין שיעור הנזק שנגרם למתלוננים.

80. על רקע זה אני קובע את גובה הקנס בסכום של 10,000 ₪ ואת שיעור הפיצויים לסך של 2,000 ₪ לכל מתלונן. אשר לאופן תשלומם של סכומים אלה, בהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם - בפרט כאשר הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע ביכולתו להתפרנס ולכלכל את עצמו ואת משפחתו - אני קובע כי הוא יבוצע על דרך של קיזוז מתוך הסכום שחולט כאמור.

81. לבסוף, בעניינן של הנאשמות - שאינן פעילות יותר - יש לקבוע, כמקובל בכגון דא, קנס סמלי.

ז. סוף דבר:

82. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

(א) 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שירות בתי הסוהר.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 18.04.2023 עד השעה 10:00.

ב"כ הנאשמים יתאמו את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, על מנת להבטיח עריכת "מיון מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

(ג) קנס בסך של 10,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו, שישולם עד ליום 01.05.2023. הקנס יקוזז מתוך סכום החילוט.

(ד) פיצויים למתלוננים באישומים 3, 11, 17, 19, 20 ו-25, בסך של 2,000 ₪ לכל אחד מהם. הפיצויים, בסך כולל של 12,000 ₪, ישולמו עד ליום 01.05.2023.

הפיצויים יקוזזו סכום החילוט.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננים, לצורך העברת הפיצויים.

נאשמות 2 ו-3 -

קנס (סמלי) בסך של 1 ₪ לכל אחת מנאשמות אלה.

בנוסף אני מורה בזה על חילוט סך של 1,000,000 ₪, לטובת קרן החילוט.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום שלישי ז' באדר תשפ"ג, 28 בפברואר 2023, במעמד הצדדים.